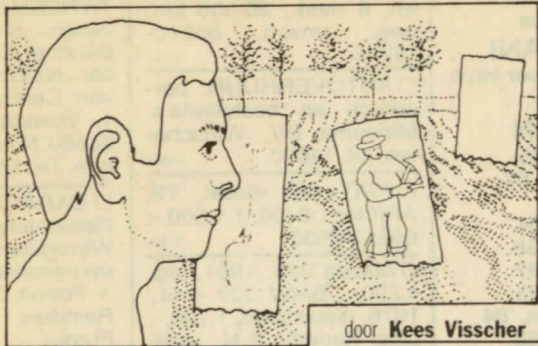

Wat mie nog heugt

De arme kleine Anna, in haar dunne kleedje, was blauw van de koude toen zij bij het huis van den rijken heer kwam. Zou zij heus de moed vinden om aan te schellen? Of zou zij maar liever weerom gaan? Neen! zij moest, zij moest. Thuis wachtten immers haar moeder en hare zusjes, zonder één kruimeltje brood... „Hoal doe even vaar bukkens van Snip mien jong, en radjes”, zee mien pa.

Mit n schrik was ik weerom in d'koamer en sluig mien bibelteekboek dicht. In de melkachtege schien van de gaslaambe mit zien franje van kraaltjes was mien moe aan t brood snieden; mien zussie speulde nunend op dele en over toavel hen keek mien pa mie boven zien bokkeblad aan. „En radjes”, zee e nog n moal. „Doe dreumerd. Verleest dien verstand nog ais.”

Veur mie op t toavelswilk lag t dubbeltje al. Ik schoot in d'schure in mien jaze en schouklompen en muik dat k vot kwam. Veur t huus was t baalkeduuster, de stroatlanteerns stonden trillend te schienen in de lije störmwind; mor hoog boven t spoor hong n gruïn licht bedoard en stil te wachten op n traain. Fiks stapte ik ter over, dat k dammee mor gaauw weer wieder lezen kon. Aarme, laive Anna. As dij rieke heer heur nou mor -

Veurbie de koöperoatsie, dij nog in n zee van licht ston, leek de Fabrieksstroade doar ik in-draaide wel n routduuster gat te wezen. Hol trosseldet swaarde wotter van t daip tegen n iesdern proam aan, ik luip wat haarder - nog twij lanteerns, nog aine en dou was ik bie viswinkeltje Snip. En veur t winkeltje, mit t gat op de vensterbaanke, zat n wichtje en dat wichtje haitde van Kinie Munsterman.

Ze was older as ik mor zat n klazze onder mie, en ze woonde stoefbie in n kwinde mit n bult hokkerij der omtou. „Wat mouft doe hier”, vruig Kinie deur n gat hen doar aigenlieks twij veurtanden zitten mozzen.

„Bukkens hoalen”, zee ik. Kinie haar n hoamel gezicht mit scharen bie heur ogen en dunneggen, ze rook aaltied n beetje zoerachteg en nou ook weer. Ik vruig: „En wat moust dóe hier?”

„Nikf”, zee Kinie.

▲ ...Veur mie op t toavelswilk lag t dubbeltje al...

„Moust doe nait eten?”

„Nee.”

„Hest al eten din?”

„Nee”, zee Kinie.

„Het dien moeke gain senten veur eten?” vruig ik en inains kreeg k glad n kloede in d'haals.

„Nee”, zee Kinie. Veur mien geest zag ik Munsterman en vrouw Munsterman en de kinder, mit holle ogen van honger en aarmverdrait bie t kolle potkaggeltje. Achter t smale winkelglas, in heur kissies, laggen de daipgolden bukkens weelderg te glanzin in t diezege schemerlicht van n paitereulielaampie en even kwam t wotter mie onder de tonge. Dou gaf ik mien dubbeltje aan Kinie. „Veur die”, zee ik. „Koop ter mor lekker bukkens veur.” En ik draaide mie om en luip vot.

De gulle wind juig mie onverwachts dikke druppen in t gezicht, mor ik zag moeke Munsterman veur mie: Kinie, kind, vaar dikke bukkens, wat n geluk, wat n geluk. En ik schoedelde mie onder t lopen; wat mie in huus te wachten ston, dat zol ik mit keroazie verdueren mouten.

Mien ollu en mien zussie zatten bie toavel. t Brood ston kloar, maank reven keze en Westers Rietsuikersiroop. „Ik heb gain bukkens”, zee ik en keek stief noar n spinnechie op t behang boven d'bozzem. „Ik heb t dubbeltje votgeven.”

„Wät hest doe?” ruipen mien pa en moe touglieks.

„Ik heb t dubbeltje votgeven”, zee ik nog n moal, mit n vrumde hoge stem. „Aan n aarm wichtje. Kinie Munsterman. Heur moe haar gain senten veur eten.”

„Munsterman?” reerde mien pa. „Wolst doe mie vertellen -” mor op ainmoal leeke zok in te tomen. „Vergeme”, zee e. „Vergeme. Doe roare jong. Aan n aarm wichtje. Nou, doe magst nog ais weer n moal om bosschop hur. Vot op berre din mor, mars. Krigst gain eten.”

„n Haile dubbeltje”, ruip mien moe. „Aan dat goud van Munsterman ook nog. Kind, hou krigst t in de kop.”

Ik schoot tou d'koamer uut en bie trappen omhoog en lag in n zucht op berre. Mien moage jeuzelde: honger, honger, mor ik verdruijg zunder n klacht wat ale Kinie's en Anna's op de wereld aal doage verduren mozzen. Zo'n mooi gevuil as k haar; en ain tel veurdat k votzaalde stoiterde de moane guteg veur t dakvenster langes: net n gele kotsebale. Anderdoagsmörgens vroug luip ik over de Fabrieksstroade noar schoule tou. Votdoalek zol ik Munsterman zien huus veurbie lopen, bedoard vanzulf en mit de vrundelke uitkiek van n goie jong. En (mit n pozzie geluk) Kinie heur blaike ogen achter t soeterge gerdien: kiek moe, kiek, doar gaat e hen, dij edele jong van de bukkens!

Net dou ik tegen t huus was, kwam der op ainmoal n koppel Munstermantjes tou t dam uut: Kinie en vaar bruiers. Aan daipskaande drongen ze om mie tou; ze wazzen aalmoal swaart om de mond en roken noar zolde drop. Gienus, d'oldste, laank en geel, greep mie in de borst. „Dou mie ook n dubbeltje”, zee e.

„Ik heb gain dubbeltjes meer”, stuttjede ik.

„Din magst hier nait langes”, zee Gienus.

„Eerst weerom noar huus tou en n dubbeltje ophoalen. Vot.” En hai spijde mien rechteroge vol.

Ik naaide der uut. Bie d'spoorbrugge vonkte t daipwotter in de kloare zonne, lutje beudels onderwegens noar t bewoarschoultje zongen van Hanneke en Janneke, mor achter mie heurde ik nog aingaal de Munstermantjes bölden en dat huil nait op. Ik ston stil op de riebe bie de koöperoatsie, negen joar was ik; en van binnen in mie gruide inains n nij besef, aalhouwel ik doar nog gain woorden veur haar: dat de wereld zó in nander zat, en nait aans.

Drents
Groningse
Pers

Vrijdag
3 november
1989

Taal & Taol & Toal

De pagina Taal & Taol & Toal is een wekelijks podium voor de cultuur in het gehele nedersaksische streektaalgebied.
Eindredactie:
Johan Poppen/Ab Drijver.
Vormgeving: Bert Kasten. Informatie voor deze pagina sturen naar DGP, t.a.v. Redactie Taol, Postbus 36, 9400 AA Assen.